

DEKRET O MISIJNÍ ČINNOSTI CÍRKVE

AD GENTES AG

7. 12. 1965

Ad gentes je částí poslední série textů odhlasovaných koncilními otci v předvečer ukončení koncilu. Je to velice bohatý text na odkazy skutečnosti řeholního života a na roli řeholníků v misionářské činnosti církve.

Uvádíme dva články, které jsou plně věnovány tomuto problému: v Kap. 2, Vlastní misijní dílo v č. 18 je ukázán vývoj řeholního života podle jeho různých forem, od doby založení církve a poukazuje na vnitřní osobní povahu křesťanského povolání. V Kap. 6, Spolupráce v č. 40 upřesňuje roli různých řeholních institutů, podle tříčlenného rozdělení na: společenství kontemplativní, apoštolské a sekulární.

Tyto texty, společně s texty z dekretu Christus dominus, jež jsme citovali, jasně ukazují církevní rovinu řeholního života a značnou důležitost role řeholníků a řeholnic při naplňování misijního poslání církve.

KAPITOLA 2

VLASTNÍ MISIJNÍ DÍLO * VYTVÁŘENÍ KŘESŤANSKÉHO SPOLEČENSTVÍ

Podporování řeholního života

18. Hned od prvního období zakládání církve je třeba usilovně podporovat řeholní život, který nejenže poskytuje vzácnou a naprosto nutnou pomoc misijní činnosti, nýbrž také je svým vnitřnějším zasvěcením Bohu v církvi zřejmým projevem a znamením vnitřní povahy křesťanského povolání (srv. LG 31,44: AAS 57 (1965), 37, 50-51).

Řeholní společnosti, které spolupracují na zakládání církve, ať se snaží být skrz naskrz proniknuty duchovním bohatstvím, jímž se vyznačuje řeholní tradice církve, a vyjadřovat a předávat je s ohledem na ducha a povahu příslušného národa. Ať pozorně uvažují, jak by mohly být přejaty do křesťanského řeholního života asketické a kontemplativní tradice, jejichž semena leckdy vložil Bůh do starých kultur již před hlásáním evangelia.

V mladých církvích je třeba vyvíjet různé formy řeholního života, které by ukazovaly různé stránky Kristova poslání a života církve, věnovaly se různým pastoračním aktivitám a řádně k nim své členy připravovaly. Přesto však biskupské konference mají dohlížet, aby se nemnožily kongregace se stejným apoštolským cílem ke škodě řeholního života a apoštolátu.

Zvláštní zmínku zasluhují různé pokusy o trvalé zavedení kontemplativního života. Někteří se snaží naroubovat bohatou tradici svého řádu při zachování prvků mnišského zřízení, jiní se vracejí k jednoduchým formám starého mnišství. Ale všichni ať usilují o skutečné přizpůsobení místním podmínkám. Protože rozjímavý život náleží k plně rozvinuté přítomnosti církve, je třeba ho zavádět v mladých církvích všude.

KAPITOLA 6

SPOLUPRÁCE

Misionářská povinnost řeholních institutů

40. Řeholní instituty, kontemplativní i činné, dosud měly a mají velmi veliký podíl na evangelizaci světa. Posvátný sněm rád uznává jejich zásluhy a děkuje Bohu za tolik obětí, přinesených k Boží slávě a ve službě duším. Vybízí je, aby neúnavně pokračovaly v započatém díle s vědomím, že ctnost lásky, kterou jsou svým povoláním povinny pěstovat dokonaleji, je pobízí a zavazuje k duchu a dílu opravdu katolickému (srv. LG 44: AAS 57 (1965), 50).

Kontemplativní řeholní společnosti mají svými modlitbami, skutky pokání a snášením soužení vrcholný význam pro obrácení duší. Neboť Bůh na jejich prosby posílá dělníky na svou žeň (srv. Mt 9,38), otvírá duši nekřesťanů, aby naslouchali evangeliu (srv. Sk 16,14), a dává slovu spásy přinášet v jejich srdci plody (srv. 1Kor 3,7). Posvátný sněm dokonce prosí tyto instituty, aby zakládaly domy v místech misií, jak už to mnohé učinily, aby tam přizpůsobily svůj život autentickým náboženským tradicím těch národů a vydávaly mezi nekřesťany slavné svědectví o Boží velebnosti a lásce a o jednotě v Kristu.

Činné řeholní společnosti - ať mají cíl výhradně misijní či nikoli - se mají před Bohem upřímně tázat samy sebe, zda by nebyly schopny rozšířit svou činnost ve prospěch šíření Božího království mezi pohanskými národy; zda by nemohly přenechat některé služby jiným, aby samy mohly věnovat své síly misiím; zda by nemohly zahájit činnost v misiích a přizpůsobit tomu, je-li třeba, své stanovy, ovšem v duchu zakladatele; zda se jejich členové podle možnosti účastní misijní činnosti; zda jejich životní zvyklosti jsou svědectvím evangelia, přizpůsobeným povaze a poměrům lidu. Protože z vnuknutí Ducha svatého vzrůstají v církvi stále více světské společnosti (instituty), jejich práce v misiích pod biskupskou autoritou může být mnohonásobně plodná jako znamení úplného oddání se evangelizaci světa.

OBSAH

KAPITOLA 2 * VLASTNÍ MISIJNÍ DÍLO * VYTVÁŘENÍ KŘESŤANSKÉHO SPOLEČENSTVÍ

18. Podporování řeholního života 37

KAPITOLA 6 * SPOLUPRÁCE

40. Misionářská povinnost řeholních institutů